

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592761056/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

saa længe siden! Naar jeg vender mig om, har De maaskee en Sjerne og er Durchlaucht. Sig mig ligesaa godt det Hele strax: Hvad er De?»

»Men, kjære Comtesse, nu veed De jo Alt.»

»Nei, jeg veed ikke Alt! Man veed aldrig Alt om et Menneske, der saadan voxer ud Stykke for Stykke. Man veed ikke, hvor det kan ende.»

»Men det veed vi jo aldrig om hinanden. Enhver af os er som en lukket Bog, der maa læses ud, inden man kjender den. Den hele Bog staaer aldrig paa første Blad.»

»Jo, den staaer paa Titelbladet, og De er en Bog uden Titelblad . . . men nu kan det være det Samme, for en Gangs Skyld er det pi-quant . . . Nu vil jeg betro Dem Noget: Generalinden seer efter Dem.»

Jeg gik tilbage til Generalinden for at føre den indledende Samtale, som Skik og Brug fordrer. Hun havde i dette Øieblik reist sig for at hilse paa en romersk Patricierinde, og jeg blev forbauset ved at se hendes Høide. Hun var, som jeg senere erfarede, selv undselig over den, og Folk, der i en eller anden Henseende ere undselige, kunne aldrig ret føre en Person, hvorvel jeg langtfra tør sige, at Generalinden, naar det behøvedes, manglede Anstand. Forresten anvendte hun ikke det rette Middel til at skjule Høiden; thi hun holdt sig saa rank, som om hun vilde sige: Siden det ikke kan være anderledes, saa seer da hele Sandheden. Dette gav hendes Væsen noget Energisk og Afmaalt, som ikke svarede til et ret rart, blidt Udtryk, hendes Øine ofte havde, og man foranledigedes til at tage hende for ældre, end hun virkelig var. Hun var omtrent to og tredive Aar. Paa Grund af hendes Høide følte man sig altid besynderlig fjern fra hende og kunde ikke let danne sig en Mening om hende. Efter det forholdsvis ringe Bekjendtskab, jeg gjorde med hende, troer jeg, at hun var en Dame med Hjer- te, men kun for sine Egne.

Jeg kjendte den romerske Dame, der i dette Øieblik talte med Generalinden, og hun mindedes at have truffet mig hos den østerrigske Gesandt. Dette, troer jeg, gjorde et godt Indtryk paa Generalinden, der langt mindre brød sig om at »modtage» en af Comtesse Felicias Landsmænd end En, der hørte til »Selskabet» i Rom, og da jeg vilde trække mig tilbage, spurgte hun, formodentlig som venlig Hentydning til, at jeg ikke burde forlade Huset endnu, om jeg havde seet Udsigten. Salonen var et meget stort Værelse i den svære, næsten